

## Alfons Maseras, entre el Modernisme i el Noucentisme



Dins el gruix considerable d'autors que desenvoluparen la seva obra literària a Catalunya entre el Modernisme i el Noucentisme destaquen alguns noms singulars, en alguns casos oblidats, que cal reivindicar no únicament pel treball creatiu que realitzaren, sinó també per la seva tasca en la normalització de la cultura nacional i en el progrés intel·lectual del país al costat de figures de primer ordre com Maragall, Rusiñol i Carner.

Alfons Maseras i Galtés és un dels escriptors emblemàtics d'aquest grup, que uneix a l'esperit europeista els trets de treballador tenaç, nacionalista a ultrança i narrador de qualitat. Nascut el 1884 a Sant Jaume dels

### secció de llengua i literatura

Aquest mes es presenten al Centre de Lectura els dos primers volums de la nova col·lecció Columna-Rem, de Columna Edicions, que combinarà la recuperació d'obres i autors catalans de la primera meitat del segle XX amb novel·les i narracions d'escriptors d'ara. Són edicions curades per professors de literatura de les nostres comarques i adreçades a estudiants i lectors habituals. Els dos primers títols són *Ildaribal*, d'Alfons Maseras (a cura de Montserrat Corretger), i *L'abrandament*, de Carles Soldevila (a cura de Joan Pàmies).

Domenys i fill de família de metges, cercà ja des de la seva adolescència a Barcelona d'assolir el gest de *maudit*, que imità dels models europeus més exquisits i dels intel·lectuals que freqüentava als Quatre Gats.

Féu un precoç aprenentatge literari en publicacions modernistes com *Auba*, *Joventut*, *Catalunya Artística* i, especialment, a *El Poble Català*, des d'on es projectà com a narrador decadentista i dannunzià. El 1908 assolí l'èxit amb la novel·la *Edmon* -itinerari anímic d'un dandi barceloní- premiada al concurs d'*El Poble Català*, a la qual seguien altres obres que l'afirmaren com a narrador. Amb *L'adolescent* (1909), novel·la situada a Babilònia, i *Ildaribal* (1915), que recrea la Tarragona del segle I amb un interessant argument forjat entre el sentiment nacionalista i una intriga captivadora, fou l'introducció a Catalunya de la novel·la històrica decadentista, i des de *La fi d'un idil·li* (1908) fins a *L'Evasió* (1929), passant per les novel·les curtes de "La Novel·la d'Ara" (1923-1926), s'evidencià com un dels capdavanters de la novel·la psicològica. Són fórmules narratives desenvolupades bàsicament a partir d'autors francesos -Flaubert, P. Louys i Anatole France- que conegué profundament en els diversos sojorns que féu a París. Tanmateix, no aconseguí de ser *un homme de lettres* i per motius de subsistència

hagué d'harmonitzar el treball literari amb la redacció de llibres divulgatius, entre els quals destaquen les biografies de *Francesc Macià* (1931), *Joan Maragall* (1936) i la *Vida de Narcís Oller* (1938), que no arribà a veure la llum a causa de la guerra. La feina de periodista el dugué a col·laborar en la majoria de publicacions catalanes i moltes d'estrangeres, especialment franceses i italianes. Destaca la qualitat de la seva corresponsalia literària a *La Veu de Catalunya* des de París durant la Gran Guerra i en la dècada dels anys vint, així com la direcció de *Le Courrier Catalan* (1924-1927), periòdic que, de París estant, serví els interessos nacionals i culturals catalans difonent-los per tota Europa. La voluntat de superació personal i l'intent d'incorporació al Noucentisme el dugueren a assajar les

fórmules narratives orsianes a la novel·la poèmàtica d'aprenentatge *A la deriva* (1921), després d'haver exercit com a secretari personal de Xènius. Durant els anys trenta prosseguí la recerca temàtica i tècnica i intentà la narrativa psicoanalítica a *Zodiàc* (1934), tot mantenint-se prop, encara, de la novel·la històrica amb *L'estudiant de Cervera* (1935). La seva dilatada obra, constituïda -al marge de teatre, poesia i assaig- per 12 novel·les, 11 novel·les curtes i 9 reculls de contes -entre els quals destaquen *Contes fatídics* (1911), *Contes a l'atzar* (1918) i *El retorn* (1931)-, fou definitiva per a la recuperació del gènere narratiu a Catalunya durant la Dictadura de Primo de Rivera. El domini d'algunes llengües -especialment la francesa, en la qual escriví *L'arbre du Bien et du Mal* (1912), Premi dels Novel·listes 1937 en la versió catalana- cimentà el seu versú treball de traductor, dins del qual destaca l'*Obra Completa de Molière* (1930-36).

Romanticisme i idealisme presidiren fins a la mort -esdevinguda el 1939 sota el signe de la tragèdia a Tolosa de Llenguadoc- l'obra d'aquest escriptor, caracteritzada per l'harmonia entre l'actitud innovadora i el decadentisme definitori, és a dir, per la unió entre modernitat i modernisme, moviment que fongué amb la pròpia vida fins a esdevenir-ne un clàssic.

---

**r**  
omanticisme i  
idealisme  
presidiren la  
seva obra

---